

Bønder, Fiskere og Smaahaandværkere, hvis Liv og Kaar han under hele sin jordiske Tilværelse i et og alt delte. Skulde dette dog ikke være alle Dages Kristne et Eksempel til Efterfølgelse? Var det dog ikke snart paa Tiden, om vi kom til Erkendelse af, at vor Frelser ikke alene var den guddommelige Forbereder af Vejen til de himmelske Boliger, men at han desuden, navnlig ved at bryde det hedenske Aandshovmod, lagde Grunden til et jordisk Retfærdighedsrige her paa Jorden, et helligt Folkedømme, som det endnu er Fremtiden forbeholdt at virkeliggøre efter hans store Bud: Elsk din Næste som dig selv! Det Valgsprog „Frihed, Lighed, Broderskab“, som et vist, nydannet Parti — desværre i egenkærlig Hensigt — har bemægtiget sig, det er i faa Ord Kristi hele Samfundslære, som vi alle vilde gøre vel i at indriste dybt i vore Hjerter.“

Nede ved den anden Bordende havde Emanuel siddet bøjet over sin Tallerken og med levende Optagethed fulgt denne Samtale. Hans Hjerte svulmede, mens han lyttede til Bispens sidste Ord, der saa klart og fyndigt udtrykte hans egne inderste Tanker og paany bestyrkede ham i den frydefulde Bevidsthed om, at nu ogsaa han ret vandrede i Jesu Fodspor og var med til at bygge det Lyksalighedsland, som de kristnes Brodersamfund en Gang skulde udbrede over hele Jorden.

Provst Tønnesen forholdt sig efter Bispens sidste Ord atter fuldkommen tavs. Med Hentydningen til Bispens uheldige politiske Fortid havde hans Hjerte faaet Luft; og han vilde ikke nedværdige sig til at diskutere med et Menneske, en Bisp ovenikøbet, der ikke undsaae sig ved i en snever Vending at tage Verdens Frelser til Indtægt for sin Partipolitik, ja som ligefrem gjorde ham til Socialist.

I det samme bar ogsaa Vinden en Række manende Klokketoner fra Vejlbj Kirke ind over Haven. Tiden for Sidsttjenesten var inde.